

[Gert Petersen]

jeg godt spørge statsministeren: hvor stort skal det tilbud være? Det har foreløbig været en hemmelighed, ingen har kunnet få det at vide. Sagen er altså den, at i dobbeltbeslutningen, den meget omtalte, er der ikke åbnet mulighed for det. Der tales nemlig kun om, at der skal forhandles med henblik på en begrænsning af de 572 raketter, som skal udstationeres her, og en modificering af antallet. Der er ingen mulighed i selve dobbeltbeslutningen for, at NATO kan lade være med at udstationere. Det skal vi nu nok se om vi ikke kan få gennemtvunget. Det mener jeg den dagsorden, som vi vedtager om lidt, kan være med til. Men sådan som selve dobbeltbeslutningen er formuleret, vil man se, at amerikanerne i og for sig har forhandlet ud fra det mandat. Det er et mandat om at få reduceret den sovjetiske styrke og at tilbyde en vis reduktion af de 572, som skulle opstilles på vores side.

Men nu kommer statsministeren og siger – egentlig meget fornuftigt – ja men hvis russerne vil reducere kraftigt, så lader vi helt være her. For jeg går ikke ud fra, at det var nulløsningen, statsministeren nu pludselig var endt i igen, altså at de helt skulle afskaffe deres mellemdistancevåben. Det ved vi jo at det er umuligt at forhandle sig frem til – af de grunde, som hr. Steen Folke i øvrigt har redegjort for. Så sparer jeg tid her. Jeg er helt enig med hr. Steen Folke i det, han sagde. Man har talt om et sovjetisk monopol. Men hvad så? Amerikanerne har også monopol på en række våben. Der er asymmetri mellem disse våbenarter.

Jeg vil altså godt have at vide af statsministeren: hvad er det, statsministeren mener, når han siger, at Sovjet bør komme med et tilbud om en så drastisk reduktion, at vi giver afkald på at udstationere? Hvad er det for et tilbud? Det har de også lyst til at vide ovre i Moskva, tror jeg.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Udenrigsministeren gik igen ind i diskussionen om muligheden af og det fornuftige i eventuelt at sammenkoble de forhandlinger, der foregår om de korttrækkende atomvåben, med dem, der foregår om de langtrækkende, og mente, at det var uklogt at gøre det, før et forhandlingssammenbrud var en realitet. Jeg fatter ikke, udenrigsministeren kan have det

standpunkt, for enhver ved jo, at i det øjeblik man står med et sammenbrud, er det meget svært at få genetableret kontakten. Det kan måske endda gå sådan, at et sammenbrud på det ene område kan smitte af på forhandlingsviljen på det andet. Jeg mener stadig, at det ville være fornuftigt, om man, inden det kom så langt, kunne sammenkæde forhandlingerne om de langtrækkende og de korttrækkende atomvåben.

I øvrigt må jeg stille et spørgsmål til udenrigsministeren. Jeg har forstået på statsministerens indlæg her i dag, at man vil leve med den beslutning, som et flertal i folketinget nu træffer, og oven i købet nu leve aktivt med i, hvad der er beskrevet i dagsordenen af 26. maj i år. I dagsordenen af 26. maj står der faktisk, at der skal arbejdes for, at de to forhandlinger kædes sammen, og for, at de franske og de britiske atomvåben tælles med. Det vil altså sige, at udenrigsministeren i dag påtager sig ansvaret for – erklærer sig enig i eller vil acceptere, hvad man vil – at nu skal han arbejde aktivt for, at disse forhandlinger om INF og de strategiske våben kædes sammen. Jeg vil gerne høre, om udenrigsministeren kan bekræfte, at sådan skal det opfattes, og at det er den accept, som regeringen i dag har afgivet ved ikke at afvise dagsordenen. Udenrigsministeren skal arbejde aktivt for, at INF- og START-forhandlingerne kobles sammen.

Dernæst har jeg et par bemærkninger til statsministerens indlæg. Statsministeren sagde i sit første indlæg, at han mente, der var problemer knyttet til den situation, hvor Danmark snart giver én melding og snart giver en anden melding. Det kan man være meget enig med ham om. Jeg har forstået det sådan, at når regeringen i åbningstalen erklærer, at 26. maj-dagsordenen er en del af grundlaget for regeringens politik, så er det, fordi statsministeren gerne har villet rydde denne usikkerhed om dansk udenrigspolitik af vejen.

Jeg går så også ud fra, at statsministeren nu vil erklære, at han er parat til over for NATO-landene at sige, at den dagsorden af 26. maj og den dagsorden, som vedtages i dag, er samlet en del af af regeringens udenrigspolitik, for i modsat fald vil usikkerheden jo køre videre, den usikkerhed, som statsministeren rettelig advarede imod, om, hvad der egentlig er Danmarks politik. Eller med